

РЕШЕНИЕ

№ 4857

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **9149** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от Т. М. Г. от [населено място], подадена чрез упълномощения процесуален представител адв.С. М., срещу заповед № РА-30-640/04.07.2022 г., издадена от главния архитект на Столична община (СО). С нея на жалбоподателя е наредено да премахне като незаконен строеж: „Масивна ограда”, намираща се в имот с идентификатор 44063.6221.4294 по КККР на [населено място], район „П.” – СО, в.з. „С. Д.”. С жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и необоснована, постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Иска се отмяната ѝ и се претендира присъждане на сторените по делото разноски.
Ответникът – главният архитект на Столична община в изложено в съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена на съда становище, в отрито съдебно заседание и в писмени бележки чрез процесуалния си представител юрк. П. Й. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.
Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в срока по чл.215, ал.4 от ЗУТ за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

На 26.10.2021 г. длъжностни лица от Отдел „Контрол по строителството” при район „П.” на СО в изпълнение на дадените им с чл.223, ал.2 от ЗУТ правомощия са извършили проверка на място и по документи на строеж: „Масивна ограда”, намираща се в имот с идентификатор 44063.6221.4294 по КККР на [населено място], район „П.” – СО, в.з. „С. Д.” – публична общинска собственост Съставен е Констативен акт (КА) № 1/26.10.2021 г. Видно от съдържанието му, проверяващите са установили, че съгласно одобрената със заповед № РД-18-46/18.08.2021 г. на изпълнителния директор на АГКК и влязла в сила за територията кадастрална карта, имотът е публична общинска собственост с начин на трайно ползване: „за селскостопански, ведомствен път”. Като извършител на строежа е посочен Т. М. Г.. Констатациите са, че в периода 2003 г. – 2012 г. Т. Г. е изградил върху имот – общинска собственост масивна ограда с дължина около 21 м и височина 2,20 м от бетонов цокъл 0,60 м-0,80 м, върху който е изпълнена тухлена зидария с отвори с височина около 1,30 м и 0,20 м бетонов пояс и са излети стоманобетонени колони за входна и гаражни врати към имота. Строежът бил изпълнен по част от северната граница на имот с идентификатор 44063.6221.4294 (публична общинска собственост), който граничел от юг със собствения на жалбоподателя имот с идентификатор 44063.6221.281 по КККР на [населено място]. Обектът на проверката е категоризиран като шеста категория, съгласно чл.137, ал.1, т.6 от ЗУТ Строителството било извършено без разрешение за строеж и одобрени строителни книжа. Като нарушена е посочена разпоредбата на чл.148, ал.1 от ЗУТ.

Вследствие на така развитото се производство е издадена оспорваната в настоящето производство заповед, с която на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2 главният архитект е наредил премахването на процесния строеж като незаконен.

По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза (СТЕ), заключението по която съдът като обективно изготвена и отговаряща на всички поставени въпроси, изцяло кредитира. Според заключението по нея е налице идентичност между посочения в оспорената заповед имот и имота, частично описан в КА № 1/26.10.2021 г. В заповедта обектът бил описан по следния начин: „В периода 2003 г. – 2012 г. Т. Г. е изградил върху имот общинска собственост, масивна ограда с дължина 21 м и височина 2,20 м от бетонов цокъл 0,6-0,8 м, върху който е изпълнена тухлена зидария с отвори с височина 1,30 м и 0,20 м бетонов пояс, излети са и стоманобетонени колони за входна и гаражни врати към имота.” При огледа на място вещото лице е констатирало, че изпълнената ограда е с обща дължина 19,55 м (а без портите – с дължина 15,52 м) и височина 2,45 м – 2,57 м, изпълнена с дебелина 0,25 м от стоманобетонен цокъл до височина около 1 м от ниво терен и 9 бр. стоманобетонени колони, върху бетоновия цокъл и между колоните е изпълнена тухлена зидария с отвори (зидарията е с височина около 1,30 м) и отгоре 0,2 м бетонов пояс. На оградата имало монтирана една гаражна врата с ширина 3,02 м и една порта с ширина 1,01 м. Оградата била изпълнена частично по северната имотна граница на ПИ 44063.6221.4494 (11,50 м) и частично в ПИ 44063.6221.3587 (8,05 м). Оградата, според експерта, била правилно отразена на окоммерната скица към констативен протокол № 1/29.09.2021 г. Установено е също, че в ПИ с идентификатор 44063.6221.4294 от вътрешната страна на процесната масивна ограда имало засадени 1 бр.орех и 2 бр.асми. При съпоставка от направения през м.04.2023 г. от вещото лице

оглед на място и справка от Google Earth – заснемане от 2012 г. е констатирано, че телената ограда в момента е до трайната настилка на улицата, а към 2012 г. е била по на юг, приблизително по имотната граница на ПИ 44063.6221.281.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, след като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК по реда на чл.168, ал.1 от АПК, намира от правна страна следното:

Обжалваната заповед № РА-30-640/04.07.2022 г. в съответствие с разпоредбите на чл.223, ал.1, т.8 и чл.225а, ал.1 от ЗУТ и предвидената с §1, ал.3 от ДР на ЗУТ възможност кметът на общината да делегира своите правомощия по ЗУТ на главния архитект на общината, която законова възможност е реализирана с представената по делото заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г., е издадена от компетентния за това орган.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма и доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания за съдържанието му – в съответствие с изискванията на чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, като съдържа правни и фактически основания.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Административното производство е започнало по направена от длъжностни лица от Отдел „Контрол по строителството” при район „П.” на СО в изпълнение на дадените им с чл.223, ал.2 от ЗУТ правомощия проверка на място и по документи, извършена по реда на чл.225а от ЗУТ. В съответствие с чл.225а, ал.2 от ЗУТ е съставен констативен акт. Последният е връчен лично на Т. Г. на 11.02.2022 г., видно от приложеното към преписката писмо с вх.№ РПН21—ГР94-3318-(3)/15.02.2022 г. на кмета на [населено място]. Оспорватият е подал възражение срещу КА, което е прието за неоснователно, поради непредставянето на доказателства, опровергаващи констатациите в КА и съответно оставено без уважение. Административното производство е завършило с издаването на заповедта – предмет на настоящото дело, която също е редовно съобщена на адресата си.

Оспорената заповед е издадена и при правилно прилагане на материалния закон.

Основанията за издаването на заповед за по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл.225, ал. 2 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган, при условията на обвързана компетентност, да разпореди премахването на незаконен строеж. Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, „строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Следователно определящо за правилното приложение на материалния закон е вида и характера на обекта на оспорената заповед. Същият, предвид посоченото в цитираната допълнителна разпоредба има самостоятелно значение и е определяем като строеж. Според констатациите, съдържащи се в констативния акт, се касае за масивна ограда с дължина около 21 м и височина 2,20 м от бетонов цокъл 0,60 м-0,80 м, върху който е изпълнена тухлена

зидария с отвори с височина около 1,30 м и 0,20 м бетонов пояс и са излети стоманобетонени колони за входна и гаражни врати към имота. Строежът е изпълнен по част от северната граница на имот с идентификатор 44063.6221.4294 (публична общинска собственост), който граничи от юг със собствения на жалбоподателя имот с идентификатор 44063.6221.281 по КККР на [населено място]. Тези констатации се потвърждават и от заключението на СТЕ, според което оградата е с обща дължина 19,55 м (а без портите – с дължина 15,52 м) и височина 2,45 м – 2,57 м, изпълнена с дебелина 0,25 м от стоманобетонен цокъл до височина около 1 м от ниво терен и 9 бр. стоманобетонени колони, върху бетоновия цокъл и между колоните е изпълнена тухлена зидария с отвори (зидарията е с височина около 1,30 м) и отгоре 0,2 м бетонов пояс. На оградата има монтирана една гаражна врата с ширина 3,02 м и една порта с ширина 1,01 м. Оградата е изпълнена частично по северната имотна граница на ПИ 44063.6221.4494 (11,50 м) и частично в ПИ 44063.6221.3587 (8,05 м). Това неминуемо води до извод, че е изградена масивна ограда.

От данните по делото е установено, че процесната ограда е изградена в неурегулиран ПИ. Определена е като строеж шеста категория. Съгласно чл.48, ал.8 от ЗУТ, извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места се допуска поземлените имоти да се оградят само с леки огради. В случая действително има издадено разрешение за строеж № 042/08.04.2003 г. на главния архитект на район „П.“ на СО, което обаче е за „Прогледна ограда от мрежа без бетонов цокъл, с височина 1,5 м“. Това означава, че процесната масивна ограда е изградена в нарушение на законовите изисквания и в несъответствие с отреденото в издаденото от главния архитект разрешение за строеж.

По делото се установи също, че строежът е извършен в периода 2003 г. – 2012 г., поради което същият не отговаря на условията за „търпим строеж“, дадени в §16, ал.1 от ПР на ЗУТ, който изисква строежите да са били изградени до 7 април 1987г. Неприложими са и следващите хипотези на ал.2 и ал.3 на §16, от ПР на ЗУТ, доколкото по делото се установява, че изградената масивна ограда не е отговаряла на правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон и не е била декларирана за узаконяване в съответните срокове. Не са налице и изискванията на §127, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗУТ.

При това съдът намира, че е налице основанието по чл.225, ал.2, т.2 във вр. с чл.225а, ал.1 от ЗУТ. След като строителството е извършено без разрешение за строеж и одобрени строителни книжа, същото изпълва състава на нарушението по чл.148, ал.1 от ЗУТ, според който строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон.

Неотнормирани към предмета на настоящото производство са доводите на жалбоподателя, отнасящи се до обхвата на правото му на собственост. Същите говорят за наличие на спор за материално право, по който административният съд не е компетентен да се произнесе.

Оспореният акт съответства и на целта на закона - недопускане на незаконни строежи по чл.225а, ал.1 от ЗУТ при наличие на основание за тяхното премахване, установено в чл.225, ал.2 от ЗУТ.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна, а насочената срещу нея жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорваният следва да

бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение, определени в размер на 100 лв., съгласно чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд - София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М. Г. с ЕГН [ЕГН] срещу заповед № РА-30-640/04.07.2022 г., издадена от главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Т. М. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 100 (сто) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

Съдия: